

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 27 października 2015 roku około godziny 15.25 na trasie O. – W. droga wojewódzka nr (...) woj. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (2,73 promila alkoholu etylowego we krwi) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki A. nr rejestracyjny (...)

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2016 roku w sprawie II K 48/16 oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat .

Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27.10.2015 roku .

Na podstawie art. 43 a § 2 kk orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej .

Wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 100 złotych, natomiast w pozostałej części zwolnił go od opłat i kosztów postępowania w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku w całości na korzyść wniósł oskarżony P. S.. Apelacja bez wskazania podstawy prawnej zarzuca zaskarżonemu wyrokowi :

1. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 178a § 1 kk przez zastosowanie.
2. Obrazę przepisów postępowania: zasady swobodnej oceny dowodów przez błędną ocenę jego wyjaśnień oraz zeznań świadków obrony na okoliczność, że nie prowadził pojazdu w stanie nietrzeźwości.
3. Błędną ocenę zeznań i materiału dowodowego w postaci zeznań pozostałych świadków na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od dokonania przypisanych mu przestępstwa, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 22 listopada 2016 roku

Oskarżony popierał wniesioną apelację i wnioski w niej zawarte. Podnosił, że świadek G. na policji stwierdził, że samochód prowadziła osoba w wieku 50 lat. Wskazał, iż nie było żadnego okazania. Natomiast na sali sądowej został rozpoznany przez świadka G. bo siedział na ławie oskarżonych. Podał również, że dane są niespójne w zeznaniach funkcjonariuszy policji, którzy według niego mijają się z prawdą. Oświadczył także, że popiera wszystkie argumenty, które podniósł w skardze apelacyjnej.

Prokurator wnosil o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna oskarżonego nie jest zasadna.

Na wstępie przedmiotowych rozważań podnieść należy, że wywody skarżącego, sprowadzające się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, opierają się na odmiennej

interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszności rozumowania Sądu I instancji.

Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w pełni odpowiadają zebranych w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Apelujący nie wykazał w żaden sposób, aby rozumowanie Sądu meriti było wadliwe bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione bowiem w skardze apelacyjnej mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na odmiennej subiektywnej ocenie zebranych dowodów. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w pełni odpowiadają zebranych w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu I instancji o istnieniu niepodważalnych dowodów o sprawstwie i winie oskarżonego P. S., pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu I instancji stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji rzetelnie odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji ocenę dowodów oraz podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność konkluzji Sądu meriti w tej materii.

W aspekcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w pełni uprawniona jest konstatacja Sądu I instancji, iż istnieją przekonujące zarówno osobowe, jak i niesobowe źródła dowodowe pozwalające na przypisanie oskarżonemu P. S. sprawstwa inkryminowanego mu czynu. Bowiem podstawą prawidłowych ustaleń faktycznych na kanwie analizowanej sprawy stanowiły zeznania świadków P. G. (1), M. A. i K. W., które to są spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują oraz protokoły pobrania krwi i sprawozdania (k 8-9, 11-12). Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności powołanych źródeł dowodowych, wbrew sugestiom skarżącego.

Przede wszystkim zauważyć należy, iż istotne źródło dowodowe na kanwie analizowanej sprawy stanowi świadek P. G. (1), który obserwował sposób jazdy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), dwukrotnie podejmował próbę wyprzedzenia tego pojazdu, a po wyprzedzeniu go nie dostrzegł w przedmiotowym pojeździe nikogo, oprócz oskarżonego, który kierował tym pojazdem. Bez wątpienia był on jedynym naocznym świadkiem zdarzenia i wbrew argumentom apelującego nie ma podstaw, aby zdeprecjonować wartość dowodowa jego depozycji. Tym bardziej, że zeznania świadka P. G. (1) cechuje obiektywizm, spójność i zbieżność z innymi dowodami zebranymi w przedmiotowej sprawie. Chodzi tu oczywiście o depozycje świadków M. A. i K. W., którzy wraz ze świadkiem P. G. (1) odnaleźli samochód marki A. (...) na jednej z dróg leśnych, - w odległości 70 m od drogi asfaltowej na trasie O.-Ż. -, w środku którego za kierownicą spał oskarżony P. S., a silnik pojazdu był jeszcze ciepły.

Wprawdzie oskarżony P. S. nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, niemniej jego wyjaśnienia, iż nie kierował pojazdem nie posiadają przymiotu wiarygodności. W związku z tym, nie zasługują na aprobatę sugestie apelującego, jakoby P. G. (2) nie widział go kierującego przedmiotowym pojazdem i nie rozpoznał go w trakcie okazania, a funkcjonariusze policji mijali się z prawdą. Bowiem z lektury zeznań naocznego świadka zdarzenia P. G. (1) jednoznacznie wynika, że w środku pojazdu znajdował się tylko kierowca w osobie oskarżonego P. S. i rozpoznał go na rozprawie głównej w dniu 7 lipca 2016 r (k 65v-66), nie mając żadnych wątpliwości. Do takiego wniosku i takiego przekonania wiedzie jednoznaczny zapis w protokole rozprawy głównej z dnia 7 lipca 2016 r. „widziałem w tym samochodzie tylko jedną osobę i to był kierujący, tym kierującym był oskarżony” (k 66 – 5 i 6 wierszy od góry). Niewątpliwie zeznania wymienionego wyżej świadka przesądziły o sprawstwie i winie oskarżonego P. S., niemniej jednak w istocie nie były jedynym środkiem dowodowym, na którym oparł się Sąd I instancji. Bowiem okoliczności wskazane przez świadka P. G. (1) -, w części dotyczącej zawiadomienia policji odnalezienia samochodu marki A. (...) na jednej z dróg leśnych, w środku którego za kierownicą spał oskarżony P. S., a silnik pojazdu był ciepły-, znajdują

potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy policji M. A. i K. W.. Tym bardziej, że oskarżony nie wskazał w jakim fragmencie swoich deponycji świadkowie M. A. i K. W. mijali się z prawdą.

Podzielić zatem należy stanowisko Sądu I instancji, że świadek P. G. (1) nie miał żadnego motywu, aby bezpodstawnie pomawiać P. S.. Tym samym nie ma racji skarżący, negując ocenę źródeł dowodowych, przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę prawidłowych ustaleń faktycznych. Prawidłowa i logiczna jest również ocena zeznań świadków: M. Ś. , E. S., G. C. i W. R.. Bowiem wersja oskarżonego, iż pojazdem kierował M. Ś. jest przyjętą przez oskarżonego linią obrony i ma na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Tym bardziej, że zeznania świadka M. Ś. w zakresie zachowania oskarżonego w dniu zdarzenia są wewnętrznie sprzeczne oraz niespójne z wyjaśnieniami oskarżonego odnośnie wjazdu do lasu. Natomiast świadek E. S., G. C. i W. R. nie byli naocznymi świadkami przedmiotowego zdarzenia i ich deponycje są nieprzydatne do ustalenia, czy oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, tj. kierowania w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym będąc w stanie nietrzeźwości.

Reasumując stwierdzić należy, że na gruncie analizowanej sprawy, wina oskarżonego P. S. została ustalona na podstawie nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych, co do okoliczności prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Pozwalał na to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który został przez Sąd I instancji rzetelnie i trafnie oceniony. Przy czym stwierdzić należy, że Sąd meriti rzeczowo i jasno uzasadnił swoje stanowisko odnośnie oceny poszczególnych źródeł dowodowych, zarówno osobowych, jak i nieosobowych, wskazując na podstawy i zakres przyznania im waloru wiarygodności.

Argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Bowiem swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żądnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też SN w wyroku z 8.04.1997 r., IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1998/217). W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi, albowiem Sąd I instancji w prawidłowy sposób ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych.

Zatem nie zasługują na uwzględnienie podnoszone przez oskarżonego zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych. Prawidłowa jest również kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu z art. 178a § 1 kk. Natomiast orzeczona kara zasadnicza w postaci grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 40 złotych każda oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, nie są rażąco niewspółmierne w sensie ich surowości.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

Ponieważ obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze byłoby dla oskarżonego nadmiernie dolegliwe, Sąd Okręgowy mając na uwadze jego trudną sytuację materialną i rodzinną zwolnił go od opłaty za drugą instancję i zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.